

GILLETTE: Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΜΟΥ

GILLETTE AUDIO — PEPPE — GILLETTENARRATIVE.COM

Ο Πρόεδρος δεν καθόταν. Βούλιαζε. Δεν μιλούσε, δεν κοίταζε, δεν διέταζε. Μόλις που ανέπνεε. Μία από εκείνες τις μέρες που ακόμη και οι πιο μεγάλοι άντρες μοιάζουν με παιδιά ξεχασμένα στο κρύο.

Τον εντόπισα από μακριά και κανόνισα ένα ρομαντικό ραντεβού — δύο φίλες. Έφτασαν δίπλα του, σιωπηλά. Χωρίς μακιγιάζ, χωρίς πρόκληση. Απλώς παρούσες. Σαν να τις είχε βάλει κάποιος εκεί για να γεμίσουν ένα κενό που αρνιόταν να γεμίσει.

Σήκωσε τα μάτια με την προσπάθεια ανθρώπου που σηκώνει πέτρα, με κοίταξε και με σοβαρό ύφος ρώτησε: Ποιες είναι, Nando; Χαμογέλασα χωρίς να απαντήσω. Επέμεινε:

— «Nando... λες... είναι πόρνες;»

Η φωνή του ήταν σπασμένη. Χωρίς ειρωνεία, χωρίς κακία. Μόνο φόβος. Ο φόβος ότι είχε γίνει άνθρωπος που χρειάζεται να πληρώσει κάποιον μόνο και μόνο για να πάψει να νιώθει μόνος.

Δεν είχε πληρώσει ποτέ στη ζωή του για γυναίκα — αλλά είχε αδειάσει συχνά τις τσέπες του για χάρη τους. Πρώτη τσέπη: ένα χοντρό μάτσο χαρτονομίσματα για να αντιπροσωπεύει την εξουσία. Τα υπόλοιπα: ψιλά, σαν να έλεγε, ξοδεύω μόνο ό,τι διαλέγω εγώ.

Πλησίασα, αργά, όπως πλησιάζεις κάποιον που στέκεται στην άκρη.

— «Όχι, Πρόεδρε. Δεν είναι πόρνες».

Κατάπιε, σαν να περίμενε μια ετυμηγορία.

— «Τότε τι είναι;»

— «Είναι αναπληρωματικές, Πρόεδρε».

Σιωπή. Στην αρχή δεν κατάλαβε. Ύστερα έφτασε το νόημα.

— «Αναπληρωματικές... για ποιο πράγμα;»

— «Για όλα όσα δεν μπορείς πια να νιώσεις μόνος σου».

Οι δύο γυναίκες με κοιτάζαν, αλλά δεν χαμήλωσαν τα μάτια. Παίρνουν — πάντα — αλλά δεν ζητούν ποτέ.

Δεν ήταν εκεί για να αποπλανήσουν. Ήταν παρούσες για να γεμίσουν μια μαύρη τρύπα.

Ο Πρόεδρος πήρε ανάσα, αργά. Ένα δάκρυ — μόνο ένα — έπεσε χωρίς ήχο.

— «Nando... πέφτω».

— «Το ξέρω, Πρόεδρε. Όχι όμως σήμερα».

Και για ένα δευτερόλεπτο, εκείνη τη στιγμή, ξανάγινε ο εαυτός του. Όχι ο ρόλος. Όχι το σύμβολο. Ο άνθρωπος.

Ο άνθρωπος του «Ο Πρόεδρός μου».

Γεια σου, Peppe